

Ела ли нѣкой билъ кой билъ,
'Ко ще б' наминалъ самъ Боилъ. —

И той, и всѣкий 'сѣ намира —
И за човала карать рѣчь.

Човалтъ кѧ-годѣ ачикъ —

Боилъ ухмиленъ като глечъ,
И сладко тѣй си го поглѣжда.

'Ко ли пѣкъ нѣкакъ Каварджикъ
Скеласа да му поприлѣгне —

До него близо да посѣдне,
Саде го туна, и се възлѣжда. . . .

Човалтъ нашъ въ таквази честь
Като се видѣлъ, че сполучилъ, —

И гордъ той станалъ, и сербесъ, —
И всичко знае той, научилъ!

За всичкото нарежда, сѣди:

„Че тойзи ѣ дасъ,

„Туй тѣй ще бѣди!

„Не зная л' азъ?

„А онзи ли, онуй повѣсмо?

„Той само лай кат' куче бѣсно!

„Че кой е той?

„Разбира л'нѣщо тозъ копой?

„Ухлѣбналъ се кат' истърванъ —

„Паритѣ 'дѣ му нему тамъ?!“

До толкозъ умнийтъ човалъ

Познава всичко и отбралъ, —

До толкози се той занесълъ,

И на голѣмо превъзнесълъ. —

И сѣди, и реди, поучва. —

Бре стой!

А всѣкий дзяпналъ и се вслушва,

Макаръ че вѣтъръ брѣтви той! —

Но дълго ли таквизи трици

Човалтъ рови съ нея честь?